

РЕШЕНИЕ

№ 2249

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9118** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванайсета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „Завод за хартия - Белово“ АД, ЕИК[ЕИК], представлявано от А. Р. П., чрез адв. П. С. срещу Решение № 2447 от 01.07.2022г., постановено по НАХД № 20221110202547/2022г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 99-ти състав. С обжалвано решение е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 2 от 13.01.2022г., издадено от директора на дирекция „Контролна и превантивна дейност“, упълномощена да изпълнява правомощията на директор на Регионална инспекция по околната среда и водите (РИОСВ) - С., с което за нарушение на чл.48, ал.1 от Закона за ограничаване изменението на климата (ЗОИК), на касатора е наложено административно наказание - „имуществена санкция“ в размер на 1 736 000 /един милион седемстотин тридесет и шест хиляди/ лева на основание чл.76, ал.1 от ЗОИК.

В касационната жалба е посочено, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Счита, че първоинстанционният съд не е обсъдил и съобразил събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и поради това е стигнал до грешни изводи в мотивиране на своя акт. Сочи, че съдът не е установил категорично и безспорно датата на издаване на АУАН и НП. Оспорва се

компетентността на издателя на акта, твърди се неясно описание на деянието и липса на обективна и субективна съставомерност на нарушението. Претендира се и маловажност на случая по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Моли се решението да бъде отменено и да бъде отменено изцяло наказателното постановление. В условията на евентуалност моли за връщане на делото за ново разглеждане на първа инстанция поради допуснатите съществени процесуални нарушения. Претендират се направените по делото разноски.

В съдебно заседание касаторът - „Завод за хартия - Белово“ АД, се представлява от процесуален представител адв. В., която поддържа касационната жалба и моли същата да бъде уважена.

Ответникът - директора на дирекция „Контролна и превантивна дейност“, упълномощена да изпълнява правомощията на директор на Регионална инспекция по околната среда и водите (РИОСВ) – С., се представлява от процесуален представител юрк. Н. С., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и съответно решението на въззивния съд да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор К., който счита решението на СРС за правилно и моли същото да бъде потвърдено.

Административен съд София-град, XI касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

От фактическа страна е установено, че касаторът е оператор на Разрешително за емисии на парникови газове (РЕПГ) № 5-Н1/2012 г., актуализирано с Решение № 5-Н1-ИО-А1/2013 г. и притежава открита партида за квоти на оператор в Националния регистър за търговия с квоти за емисии на парникови газове (НРТКЕПГ).

В издаденото разрешение в съответствие с наредбата по чл. 131л, т. 2 ЗООС, като условие 4 е посочено, че операторите на инсталации, които притежават разрешително за емисии на парникови газове, са длъжни да изготвят годишен доклад, съдържащ данните от мониторинга за емисиите на парникови газове, отделени от инсталацията през предходната година, който в срок до 31 март на текущата година представят на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по околна среда (ИАОС) за проверка и публикуване. Указано е в условие 5, че операторите са длъжни до 30 април всяка година да предават определен брой квоти по чл. 131л, т. 2 от ЗООС, равняващи се на общото количество емисии, отделени от инсталацията през предходната година.

От постъпило в РИОСВ - С. писмо с вх. № 10950/02.06.2021 г. от изпълнителния директор на ИАОС ставало ясно, че бил проверен и одобрен верифицираният годишен доклад за емисии на парникови газове на „Завод за хартия - Белово“ АД, с верифицирани емисии - 9 727 tCO₂e (тонове еквивалент на въглероден диоксид). При извършената проверка било установено, че верифицираните емисии били отразени по операторската партида, както и че касаторът не е изпълнил задълженията си по чл.48, ал.1 от ЗОИК. Изпълнителният директор на ИАОС, в качеството му на администратор на НРТКЕПГ е предал количеството от 1047 квоти, налични по партидата му на 30.04.2021г., като не било извършено предаване на оставащите квоти в размер на 8680 броя.

За констатираното на касатора е съставен АУАН № 137 от 16.07.2021 г. за нарушение на чл.48, ал.1, вр. чл.76, ал.1 от ЗОИК, а въз основа на акта е издадено процесното НП № 2 от 13.01.2022 г., с което за нарушение на чл.48, ал.1 от ЗОИК му е наложено административно наказание - „имуществена санкция“ в размер на 1 736 000 лева на основание чл.76, ал.1 от ЗОИК.

За да постанови този резултат въззивният съд, след събиране, преценка и анализ на доказателствата, и като е взел предвид доводите на касатора, е приел за безспорно установено от фактическа страна отразеното в съставения за процесното нарушение акт и издаденото наказателно постановление.

Въз основа на установените факти решаващият състав е приел от правна страна, че в проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, актът и НП са издадени от компетентни органи, не са налице основания за отмяна на НП на процесуално основание, а материалният закон е приложен правилно от наказващия орган, ангажирал съответно на установеното по фактите отговорността на касатора на основание чл. 76, ал. 1 от ЗОИК за неизпълнение на задължението по чл. 48, ал. 1 от ЗОИК.

Приел е, че размерът на наложената имуществена санкция е във фиксиран размер, поради което не следва да се изменя и е счел, че не са налице предпоставките за маловажност на нарушението по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Решението е правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, касационният съд обсъжда само посочените в касационната жалба пороци на решението, като за правилното приложение на материалния закон следи и служебно съгласно чл. 218, ал. 2, предл. 2 от АПК.

При извършената служебна проверка за правилното приложение на материалния закон съдът установи, че при правилно и съответна на доказателствата установена фактическа обстановка и съответно приложен към установеното по фактите материален закон, районният съд е достигнал до правилен извод, че процесното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, доколкото представените и приобщени по делото доказателства в тази насока подкрепят такъв извод.

Неоснователно е възражението на касатора за неспазване на разпоредбата на чл. 57, ал. 2 ЗАНН и за липса на материална компетентност на актосъставителя и на издателя на НП. Съгласно чл. 83, ал. 2 от ЗОИК наказателните постановления по, ал. 1 (за които са съставени АУАН за административни нарушения на ЗОИК) се издават от министъра на околната среда и водите или от оправомощени от него длъжностни лица. По делото, като доказателство за материалната компетентност на длъжностното лице, издало НП, е представена Заповед № РД-589 от 13.08.2015 г. министърът на околната среда и водите, с която е упълномощил надлежно директора на Регионална инспекция по околната среда и водите (РИОСВ) - С. да издава наказателни постановления по чл. 76, ал. 1 и ал. 2 от ЗОИК за административни нарушения по чл. 48, ал. 1 от ЗОИК. Със Заповед № РД-97 от 24.09.2021 г. директорът на РИОСВ - С. е упълномощил директора на дирекция „Контролна и превантивна дейност“ Р. Б. П. - М. да изпълнява правомощията на директор на РИОСВ - С. в случай на отсъствие. Пред настоящата инстанция като писмени доказателства са представени заявление от И. М. П. на длъжност директор на РИОСВ - С. за ползване на платен годишен отпуск в размер на шест дни, считано от 12.01.2022г. и Заповед № 14 от 10.01.2022г. на

министъра на околната среда и водите, с която и се разрешава ползването на платения годишен отпуск в посочения период. Във въззивната инстанция е допусната и изслушана и съдебно-графическа експертиза, като вещото лице изготвило заключението е било категорично, че процесното НП е подписано именно от лицето Р. Б. П. - М., тоест налице е истински официален документ, а не неистински такъв по смисъла на чл.93, т.6 от НК. Следователно АУАН и НП са издадени от материално и териториално компетентни органи.

Правилни са изводите на въззивния съд, че е спазен срока по чл. 34 от ЗАНН. Съгласно посочената разпоредба, административно-наказателно производство не се образува, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Изрично в Акта и в Наказателното постановление се цитира писмо с вх. № 10950/02.06.2021 г. на изпълнителния директор на ИАОС, което е постъпило в РИОСВ – С., в което това изрично е посочено, че на 30.04.2021г. е извършено предаване на 1047 квоти, а предаване на оставащите квоти в размер на 8680 квоти не е извършено. Правилно е определена датата на извършване на нарушението 05.05.2021г., тъй като задължението за предаване на квотите е било до 30.04.2021г. включително, тоест нарушението се явява извършено в първия работен ден след тази дата. От датата на извършване на нарушението до съставянето на Акт № 137/2021г. 16.07.2021г. са минали по-малко от три месеца, от което следва да се приеме, че е спазен 3-месечният срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Между датата на съставяне на Акта – 16.07.2021г. и датата на издаване на процесното НП- 13.01.2022г. са минали по-малко от шест месеца. Поради това съдът счита, че в случая административнонаказващият орган е спазил преклузивните срокове за съставяне на АУАН и за издаване на Наказателно постановление, разписани в чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. В тази връзка, неоснователни са доводите, че СРС не е установил категорично и безспорно датата на издаване на АУАН и НП.

Безспорно е, че касаторът е титуляр на разрешително за емисии на парникови газове № 5-Н1/2012г., с което касаторът е оправомощен да експлоатира посочените в разрешителното инсталации, и да спазва изискванията по отношение на такива емисии, включително тези за мониторинг и докладване. Разпоредбата на чл. 48, ал. 1 от ЗОИК предвижда задължение на операторите на инсталации, притежаващи разрешително за емисии на парникови газове, и авиационните оператори в срок до 30 април всяка година следва да предадат определен брой квоти, равняващи се на общото количество емисии, отделени от инсталацията или в резултат на авиационните дейности през предходната година, верифицирани в съответствие с наредбата по чл. 5, т. 2 или определени в резултат на консервативна оценка на емисии съгласно чл. 70 от Регламент (ЕС) № 601/2012. В настоящия случай безспорно е установено, че дружеството – касатор не е изпълнило това си задължение. Точно е приложена и относимата административнонаказателна норма на чл. 76, ал. 1 ЗОИК, която предвижда в случаите на неизпълнение на изискванията на чл. 48, ал. 1 на оператора на инсталацията или на авиационния оператор - юридическо лице или едноличен търговец, се налага имуществена санкция 200 лв. за всеки тон еквивалент въглероден диоксид, за който операторът не е предал квоти.

Неоснователно е и възражението в касационната жалба, че СРС не е съобразил, че АУАН и НП не съдържат описание на нарушението и обстоятелствата при които е извършено, съгласно изискването на чл.42, т.4, съответно чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. В тях

са налице посочени факти и обстоятелства относно всички елементи от обективна страна на фактическия състав на вмененото нарушение.

Настоящата съдебна инстанция определя като неоснователни и оплакванията, съдържащи се в касационната жалба относно приложимостта на чл. 28 от ЗАНН. Нарушението е формално, на просто извършване, осъществено чрез бездействие, което е довършено с изтичане на нормативно определения срок. За реализирането му не е необходимо да има настъпил вредоносен резултат. Правилно СРС е приел, че в случая не се касае за маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, поради изключителната важност на обществените отношения, регулирани от Закона за ограничаване изменението на климата, свързани с провеждането на държавната политика по ограничаване изменението на климата. При преценката за приложимостта на чл. 28 от ЗАНН следва да се съобразят и целите на Закона за ограничаване изменението на климата, така както са определени с чл. 2 от закона – предприемането на национални мерки и въвеждането на европейски и международни механизми да гарантира намаляване на емисиите на парникови газове като основен елемент в политиката по ограничаване изменението на климата и да осигури дългосрочното планиране на мерките за адаптация към климатичните промени. Така описаното нарушение е застрашило обществените отношения, защитавани с разпоредбите на чл. 48 от ЗОИК. Поради това съдът приема, че извършеното съставлява нарушение, разкриващо типичната обществена опасност за нарушенията от този вид. Наложената имуществена санкция е в предвидения в закона размер, съобразен с броя на непредадените квоти, а именно имуществена санкция 200 лв. за всеки тон еквивалент въглероден диоксид, за който операторът не е предал квоти. Въз основа на изложеното настоящия съдебен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Изводите на предходната инстанция се споделят изцяло от настоящия съдебен състав на Административен съд София – град. При субсидиарното действие на НПК, СРС е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело. Поради това и като взе предвид, че при цялостната служебна проверка на постановеното от СРС решение, съдът не констатира необоснованост, непълнота на доказателствата или съществени нарушения на процесуалните правила, налагащи отмяна на решението, настоящата съдебна инстанция намери, че същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и след като въззивното решение се потвърждава, не следва да бъде уважено искането на процесуалния представител на касатора за присъждане на адвокатско възнаграждение, а от своя страна представителят на наказващия орган не е претендирал разноски, поради което не следва да бъдат присъждани такива за процесуално представителство.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, XI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2447 от 01.07.2022г., постановено по НАХД №

20221110202547/2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 99-ти състав, с което е потвърдено НП № 2 от 13.01.2022г., издадено от директора на дирекция „Контролна и превантивна дейност“, упълномощена да изпълнява правомощията на директор на Регионална инспекция по околната среда и водите (РИОСВ) – С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.